

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 11 lipca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Městský soud v Praze — Republika Czeska) — CS i in./České aerolinie a.s.

(Sprawa C-502/18) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Transport — Wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów — Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 — Artykuł 5 ust. 1 lit. c) — Artykuł 7 ust. 1 — Prawo do odszkodowania — Lot łączony — Lot składający się z dwóch lotów obsługiwanych przez różnych przewoźników lotniczych — Duże opóźnienie w ramach drugiego lotu, którego miejsca odlotu i przylotu znajdowały się poza Unią Europejską i który był obsługiwany przez przewoźnika mającego siedzibę w państwie trzecim)

(2019/C 305/32)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Městský soud v Praze

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: CS, DR, EQ, FP, GO, HN, IM, JL, KK, LJ, MI

Strona pozwana: České aerolinie a.s.

Sentencja

Artykuł 5 ust. 1 lit. c) i art. 7 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91, w związku z art. 3 ust. 5 tego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że w ramach lotu łączonego, składającego się z dwóch lotów i będącego przedmiotem jednej rezerwacji, rozpoczynającego się z lotniska znajdującego się na terytorium państwa członkowskiego i kończącego się na lotnisku znajdującym się w państwie trzecim z przesiadką na lotnisku w innym państwie trzecim, pasażer, który przyleciał do miejsca docelowego z opóźnieniem wynoszącym trzy godziny lub więcej, wynikającym z drugiego lotu obsługiwanego — w ramach umowy o wspólnej obsłudze połączeń — przez przewoźnika mającego siedzibę w państwie trzecim, może wytoczyć powództwo o odszkodowanie na podstawie tego rozporządzenia przeciwko wspólnotowemu przewoźnikowi, który realizował pierwszy lot.

⁽¹⁾ Dz.U. C 341 z 24.9.2018.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Krajský súd v Prešove (Słowacja) w dniu 25 czerwca 2019 r. — LH/PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o.

(Sprawa C-485/19)

(2019/C 305/33)

Język postępowania: słowacki

Sąd odsyłający

Krajský súd v Prešove

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: LH

Strona pozwana: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o.

Pytania prejudycjalne

- A
- 1) Czy art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwany dalej „art. 47 karty”) i dorozumiane prawo konsumenta do skutecznego środka ochrony prawnej należy interpretować w ten sposób, że jest z nimi sprzeczny przepis § 107 ust. 2 Občianský zákonník [słowackiego kodeksu cywilnego] dotyczący przedawnienia prawa konsumenta w obiektywnym terminie trzech lat, zgodnie z którym prawo konsumenta do zwrotu świadczenia wynikającego z nieuczciwego warunku umownego ulega przedawnieniu także wtedy, gdy sam konsument nie jest w stanie dokonać oceny nieuczciwego warunku umownego, a termin przedawnienia upływa również w sytuacji, gdy konsument nie był świadomy nieuczciwego charakteru warunku umownego?
 - 2) Jeżeli przepis regulujący przedawnienie prawa konsumenta w obiektywnym terminie trzech lat, pomimo braku świadomości konsumenta, jest zgodny z art. 47 karty i zasadą skuteczności, sąd odsyłający zwraca się w takim przypadku z pytaniem:

Czy z art. 47 karty i zasadą skuteczności sprzeczna jest taka praktyka krajowa, zgodnie z którą na konsumentie spoczywa ciężar udowodnienia przed sądem, że osoby działające w imieniu kredytodawcy miały świadomość, iż kredytodawca narusza prawa konsumenta, w danym wypadku świadomość, że nie wskazując rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania (RRSO) kredytodawca narusza przepis prawa, oraz świadomość, że w takim wypadku kredyt jest nieoprocентовany, a poprzez pobranie odsetek kredytodawca uzyskał bezpodstawne wzbogacenie?
 - 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie w części A pkt 2, względem których osób spośród członków zarządu, wspólników lub przedstawicieli handlowych kredytodawcy konsument powinien wykazać świadomość, o której mowa w pytaniu w części A pkt 2?
 - 4) Jeżeli odpowiedź na pytanie w części A pkt 2 jest przecząca, jaki stopień wiedzy jest wystarczający do osiągnięcia celu, a mianowicie wykazania przez dostawcę zamiaru naruszenia właściwych przepisów dotyczących rynku finansowego?
- B
- 1) Czy skutki dyrektyw i orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w tym zakresie, takie jak Rasmussen, C-441/14, EU:C:2016:278; Pfeiffer, od C-397/01 do C-403/01, EU:C:2004:584, pkt 113, 114; Küçükdeveci, C-555/07, EU:C:2010:21, pkt 48; Impact, C-268/06, EU:C:2008:223, pkt 100; Dominguez, C-282/10, pkt 25, 27, oraz Association de médiation sociale, C-176/12, EU:C:2014:2, pkt 38, sprzeciwiają się takiej praktyce krajowej, na podstawie której sąd krajowy doszedł do wniosku dotyczącego wykładni zgodnej z prawem Unii bez stosowania metod wykładni i bez należytego uzasadnienia?
 - 2) Jeżeli po zastosowaniu metod wykładni, w tym w szczególności wykładni celowościowej, autentycznej, historycznej, systematycznej, logicznej (metoda a contrario, metoda reductio ad absurdum) i po zastosowaniu krajowego porządku prawnego jako całości, dla osiągnięcia celu w art. 10 ust. 2 lit. h) i i) dyrektywy 2008/48⁽¹⁾ (zwanej dalej „dyrektywą”), sąd dojdzie do wniosku, że wykładnia zgodna z prawem Unii prowadzi do sytuacji contra legem, czy jest wówczas możliwe — na przykład porównując stosunki w przypadku dyskryminacji lub ochrony zatrudnionych — przyznanie skutku bezpośredniego wskazanemu przepisowi dyrektywy, w celu ochrony przedsiębiorców względem konsumentów w stosunkach kredytowych, a niestosowanie przepisu prawa niezgodnego z prawem Unii?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylająca dyrektywę Rady 87/102/EWG (Dz.U. 2008, L 133, s. 66).